

ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಯಾಕೆ ಚಡಪಡಿಸುತ್ತಿದೆ? ಅವಳನ್ನು ಎಷ್ಟೋ ಸಲ ಕಂಡಿದ್ದೆ, ಚನ್ನಪ್ಪನ ಕೂಡ ಮಾತಾಡಿಸಿದ್ದೆ ನನಗೇ ಹೀಗಾಗುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಪಾಪ, ಈ ಚನ್ನಪ್ಪನ ಮನಸ್ಸಿತಿ, ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಆಗ, ಈಗ, ಏನಾಗಿದ್ದಿರಬಹುದು? ಚನ್ನಪ್ಪ ಹೋಗಲಿ, ಅವಳ ಸ್ಥಿತಿ ಏನಾಗಿರಬಹುದು? ಅವಳು ಯಾವುದಾದರೂ ದೊಡ್ಡ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಓಡಿ ಹೋಗಿರಬಹುದು? ಯಾರಾದರೂ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರು ಅವಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯ ನೀಡಿರಬಹುದು? ಅಥವಾ ಹೊಟ್ಟೆ ಪಾಡಿಗಾಗಿ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ, ಮತ್ತೆ ಬೇರೆ ಕಡೆ ಎಲ್ಲಾದರೂ ಹೋಗಿ..?

ಬಿರುಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕ ತರಗಲೆಯಂತೆ ನನ್ನ ತಲೆ ತಿರುಗತೊಡಗಿತು. ಮುಂದೆ ಯೋಚಿಸದಾದೆ. ಸುಮ್ಮನೇ ಎದ್ದೆ. ಬೆಳದಿಂಗಳು ಹಿತ ಸೂಸುತ್ತಿತ್ತು. ದಾರಿಯಿಂದ ಸರಿದು, ಅಲ್ಲೇ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿದ್ದ ಹಳೆಯ ತೋತಾಪುರಿ ಮಾವಿನ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತೆ. ಸಣ್ಣವರಿದಾಗ ನಾವು ಇದರ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತು ಬುತ್ತಿ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಈ ಮರದ ಕಾಯಿ ಕದಿಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಮರ ಹತ್ತುವಲ್ಲಿ, ಪಟಪಟ ಕಾಯಿ ಹರಿದುಕೊಂಡು ಓಡಿ ಬರುವಲ್ಲಿ ಚನ್ನಪ್ಪನನ್ನು ಮೀರಿಸುವವರೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲೇ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲೇ ಒಂದು ಹಳೆಯ ಬಾವಿ ಇದ್ದಂತಿತ್ತು. ಈಗಲೂ ಇದೆಯೇ ಅಥವಾ ಈ ಹೊಲದವರು, ಮಾವಿನ ತೋಟದವರು ಮುಚ್ಚಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಚನ್ನಪ್ಪ ಇದ್ದರೆ ಕೇಳಬಹುದಿತ್ತು. ಈ ಊರಿನ ಇತಿಹಾಸ, ಇಲ್ಲಿಯ ಮಂದಿ ಇತ್ತಾದಿ ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದ್ದು ಏನೂ ಇಲ್ಲ.

ಮೋಹಕ ಬೆಳದಿಂಗಳು ಕೃಣಕೃಣಕ್ಕೂ ಮಾದಕ ವಾಗತೊಡಗಿತ್ತು. ನನಗೆ ಸುಮ್ಮನೇ ಕೂಡುವ ಮನಸ್ಸಾಗಲಿಲ್ಲ. ಬೆಳದಿಂಗಳನ್ನು ಸವಿಯಬೇಕು, ಕುಡಿಯಬೇಕು, ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನಿಧಾನ ಎದ್ದೆ. ಮತ್ತೆ ಬದುವು ದಾಟಿ, ಹಾದಿಯ ಮೇಲೆ ಬಂದೆ. ಊರ ಕಡೆ ಹೋಗಲು ಮನಸ್ಸಾಗಲಿಲ್ಲ. ಬೆಳದಿಂಗಳ ಸೆಳೆತ ದಟ್ಟವಾಗತೊಡಗಿತು. ಆದರೆ ಆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಈಗ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಒಬ್ಬನೇ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು, ನಿಲ್ಲಲು ಅಥವಾ ನಡೆದಾಡಲು ಯಾರೋ ಹದರಕೆ ಆದಂತೆ ಅನ್ನಿಸಿತು. ಮೈ ನಡುಗಿದಂತೆ ಭಾಸವಾಯಿತು. ಒಮ್ಮೆ ತಲೆ ಝಾಡಿಸಿದೆ. ಮತ್ತೆ ಝಾಡಿಸಿದೆ.

ಇನ್ನು ಊರಿನ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಡುವುದೇ ಸರಿ ಅನ್ನಿಸಿತು. ಭಾರವಾದ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಎತ್ತಿ ಇಡತೊಡಗಿದೆ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಯಾರೋ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಬಂದವರೇ ತಮ್ಮ ಎರಡೂ ಕೈಗಳಿಂದ ಬಿಗಿಯಾಗಿ ನನ್ನ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿದರು. ಒಮ್ಮೆಲೇ ನಡೆದ ಈ ಅವಘಡದಿಂದ ಬೆಚ್ಚಿದೆ, ನಿಜ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಹೆದರಿದೆ. ಗಟ್ಟಿ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿ, ಆ ಕೈಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಸರಿಸಿದೆ. ಕೋಮಲ ಕೈಗಳ ಮೈ ನವಿರೇಳಿಸುವ ಸ್ಪರ್ಶ. ನನ್ನ ಕೈಗೆ ತಗುಲಿ ಝಾಡಿಸಿದ ಎಂಥದೋ ಸಳಸಳ ಸಪ್ಪಳ... ನನ್ನ ಕೈಗಳೂ ಆ ಕೋಮಲದ ಆಳದಲ್ಲಿ ಹುಗಿದು ಹೋದಂತೆ. ಸಾವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊರಳಿ ನಿಂತೆ. ನೋಡಿದೆ, ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗಿ, ಯುವತಿ, ಸುಂದರಿ... ಏನಿದು?

ಇಂಥ ಅದ್ಭೂತನಿಲ್ಲ, ದಾರಿ ಹಿಡಿದು

ಹೋಗುತ್ತಿರುವ ಹಾದಿಗನೊಬ್ಬನನ್ನು ತಡೆದು, ಹಿಂದಿನಿಂದ ಬಂದು, ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚುತ್ತಿರುವ ಈಕೆಗೆ ಇದಂಥ ದೈರ್ಯ!

ಸ್ವಲ್ಪ ಸಾಹಸ ಹೊಂದಿಸಿಕೊಂಡೆ. ಸಾವಕಾಶ ವಾಗಿ, ತೊದಲುತ್ರೆ, ಆದರೆ ಸ್ವಪ್ನ ಶಬ್ದಗಳಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದೆ, 'ಯಾರು ನೀನು?'

ತಣ್ಣನೆಯ ಗಾಳಿಯ ಸೆಳಕುಗಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕು, ಅಲೆಅಲೆಯಾಗಿ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದ ಬೆಳದಿಂಗಳಿನ ಸೆಳೆತಕ್ಕೆ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದರೂ, ನನ್ನ ಮೈ ಒಳಗೊಳಗೇ ಬೆವರು ಸುರಿಸತೊಡಗಿತ್ತು. ಏನೂ ಮಾತಾಡದೇ ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದ ಅವಳು, ಈಗ ಅತ್ಯಂತ ದೈರ್ಯದಿಂದ ನನ್ನನ್ನೇ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡತೊಡಗಿದಳು. ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಉರಿಯುತ್ತಿರುವ ಕಾಡು ಬೆಂಕಿ.

'ಯಾಕೆ ಶಿವು? ಗುರು ಹತ್ತಿಲ್ಲೇನು?' ಎನ್ನುತ್ತ ಜೋರಾಗಿ, ಬಿಡುಬಿಡು ನಗತೊಡಗಿದಳು. ಸುತ್ತಲಿನ ಪರಿಸರವೆಲ್ಲ ಮಾರ್ದನಿಗೊಳ್ಳುವಂತೆ ನಗುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಳು, ನಗುವೇ ಅವಳಾಗಿದ್ದಳು.

ನಾನು ಸಾವಕಾಶ, ಪುನರ್ಜನ್ಮ ಪಡೆದವರಂತೆ, ತೊದಲಿದೆ, 'ನೀನು...?'

ನನ್ನ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ತೆಳುವಾದ ಪ್ರಾಚೀನ ಪರಿಚಯವೊಂದು ಇಣುಕತೊಡಗಿತ್ತು. ಈಗ ಅವಳ ನಗೆ ಆಪ್ತ ಮಾರ್ದವ ಮಾರ್ದಕತೆಯನ್ನು ಬೀರತೊಡಗಿತ್ತು.

'ಗುರು ಹತ್ತಿಲ್ಲಾ...!'

ಈ ಸಲ ಮತ್ತೆ ಅವಳೇ ಕೇಳಿದಳೋ ಅಥವಾ ನಾನು ಕೇಳಿದನೋ? ಪದಗಳು ಅತ್ತ ಇತ್ತ ಕುಣಿಯತೊಡಗಿದುವು, ಹಾಡತೊಡಗಿದುವು, ಮೈಮರೆಯತೊಡಗಿದುವು. ಈ ದನಿಯನ್ನು ಬಹಳ ಸಲ ಕೇಳಿದ್ದೆ, ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳಿಂದ, ಶಶಶತಮಾನಗಳಿಂದ ಕೇಳಿದ್ದೆ. ಇದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದ, ನನ್ನದೇ ಅರಿವಿನ ವರ್ತುಲದ, ನನ್ನದೇ ಆದ, ನಾನೇ ಆಗಿದ್ದ ದನಿ! ಮತ್ತೆ ಮಿಡಿಯಿತು ವೀಣೆ, 'ಹೌದು, ನೀ ಹೇಳತಾ ಇರೋದು ಖರೆ!'

ಏನು? ನಾನೇನು ಹೇಳಿದೆ? ನನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕನ್ನಡಿಸುತ್ತಿರುವ ಈ ದನಿಯ ಧಣಿ ಯಾರು?

'ನೀ ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದು ಖರೆ, ಶಿವು. ನಾನು...'

'ಕಮಲಿ...?'

'ಹೌದು, ನಿನ್ನ ಕಮಲಿ!'

ನಾನು ಅಚ್ಚರಿ, ಹೆದರಿಕೆಯ ಮುಡ್ಡೆಯಾಗಿದ್ದೆ, 'ಕಮಲಿ, ನಾನು ಕೇಳಿದ್ದು... ನೀನು...'

'ಖರೆ ಅಂತ ಹೇಳಿಲ್ಲ... ಮೂರು ವರ್ಷ ಆತು,

ನಾ ಊರಾಗ ಇಲ್ಲ.'

'ಅಂದರ?'

'ಊರಾಗ ಇರುವವರ ಹಂಗು ಊರಾಗ ನಾ ಇಲ್ಲ ಅಂತ.'

'ಮತ್ತೆ ಎಲ್ಲಿ ಇರತೀ?'

'ಇಲ್ಲೇ ಹತ್ತಿರದಾಗ, ನಿನ್ನ ಮಗ್ಗಲದಾಗನ...!'

'ಮಗ್ಗಲದಾಗನ...!!', 'ಮಗ್ಗಲದಾಗನ...?'

ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಗೊಂಡ ಪದಗಳ ಮಗ್ಗಲದಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿ ಮೈತುಂಬ ನಡುಗತೊಡಗಿದ್ದ, ಬೆವರ ತೊಡಗಿದ್ದ, ಎದೆಯ ಬಡಿತ ನಿಯಂತ್ರಣ ಕಳೆದು ಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿತ್ತು.

'ಇಲ್ಲೇ ಹಂತಲೇ ಇದ್ದ ಹೇಗೆ ಬಾವಿಯೊಳಗೆ.'

ಗದಬಡಿಸಿ ಕೇಳಿದೆ, 'ಬಾವಿಯೊಳಗೆ? ಅಲ್ಲೇನ ಮಾಡತೀ?'

'ಹೇಳ್ತೇನಿ ತಡಕೋ. ಮದಲ ನಿನಗ ನನ್ನ ಮನಿ ತೋರಿಸ್ತೇನಿ, ಬಾ.'

ನನ್ನ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಪದಗಳು ಜಾರತೊಡಗಿದ್ದವು. ಅವಳು ಎರಡು ಹೆಜ್ಜೆ ಹಿಂಗಾಲಿನಿಂದಲೇ ಸರಿಯತೊಡಗಿದಳು. ನನ್ನನ್ನೇ ಹೋಳಿಯಾಡುವವರಂತೆ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡುತ್ತ, ಕೇಳಿದಳು, 'ಯಾಕೆ...? ನೆನಪಿಲ್ಲಾ? ಇದ ಗಿಡದ ಕೆಳಗೆ ಬಾನಾ ಉಣಿಸಿದ್ದು, ಉಪ್ಪು ಹಚ್ಚಿಹಚ್ಚಿ ತೋತಾಪುರಿ ಹೋಳು ತಿನಿಸಿದ್ದು...'

ನನಗೆ ಅರಿವು ಕಳೆಯತೊಡಗಿತು. ಅವಳೇ ನಾನಾದೆ. ನುಡಿಯತೊಡಗಿದೆ, 'ಕೈ ಹಿಡಿದು ಗಿಡದ ಮ್ಯಾಲ ಕರೆದದ್ದು, ಮೈತುಂಬ ಕಣ್ಣುಂಬ ಕನಸಾಗಿ ಕಾತರಿಸಿದ್ದು...'

'ನೆನಪ್ಪೆತ್ತಿಲ್ಲಾ...?'

ಸಮಸ್ತ ಪ್ರಪಂಚವೇ ನನ್ನನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತ ಒಡನುಡಿಯತೊಡಗಿತು, 'ನೆನಪ್ಪೆತ್ತಿಲ್ಲಾ...?'

'ನೆನಪಿಲ್ಲಾ...?','ನೆನಪ್ಪೆತ್ತಿಲ್ಲಾ...?'

ಹೌದು, ನೆನಪ್ಪೆತ್ತಿ. ಎಲ್ಲಾ ನೆನಪ್ಪೆತ್ತಿ... ನೆನಪಾಗಾಕತ್ತೇತಿ...

ತಲೆ ತುಂಬ ಅರಿವಿಗೆ ನಿಲುಕದ ಗತಿ, ಮನದಲ್ಲಿ ಅನುಸರಿಸುವ ಮುಗ್ಧ ಮತಿ, ಬೆಳದಿಂಗಳದಲ್ಲಿ ನೆಲ ನಭದ ತುಂಬ ಆವರಿಸಿದ ರತಿ! ಅವಳದು ಕಮಲ ಕ್ರಮಣ, ನನ್ನದು ಭೂತ ಗ್ರಹಣ. ಮೌನವಾಗಿ ಅನುಸರಿಸತೊಡಗಿದೆ. ಹೌದು, ಇಲ್ಲಿರುವುದು ಅದೇ ಮಾಮರ, ಅದೇ ಹಳೆಯ ಬಾವಿ. ಹೊತ್ತು ಮುಳುಗಿದ ನಂತರ ಊರಿನ ಬಹುತೇಕ ಯಾರೂ ಇತ್ತ ಕಡೆ ಬರುವ ದೈರ್ಯ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಅವಳು ಗಕ್ಕನೇ ನಿಂತಳು. ನನ್ನ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತ, ಮತ್ತೆ ನಗತೊಡಗಿದಳು, 'ಇದ ನನ್ನ ಮನಿ.'

'ನಾ ಕೇಳಿದ್ದು...'

'ಏನ ಕೇಳಿದ್ದೆ?'

'ಇಲ್ಲಿ ಯಾಕೆ ಇರತೀ ಕಮಲಿ...?'

'ಜೀವ್ವ ಇದ್ದಲ್ಲೆ ಇರಬೇಕಲ್ಲ, ಶಿವೋ! ನನ್ನ ಜೀವ್ವ ಇರೂದ ಈ ಬಾವಿಯೊಳಗೆ!'

ಮತ್ತೆ ನಗೆ. ನಿರಂತರ ನಗೆ. ಉಕ್ಕತೊಡಗಿದ ಬುಗ್ಗೆ. ಕರೆಯುವ, ಕದಡುವ, ಕಲಕುವ, ಬರಸೆಳೆಯುವ ನಗೆ.

ಹತ್ತಿರ ಹೋದೆ. ಹತ್ತಿರ ಬಂದೆ.

ಬೆಳಕು ಕರಗಿತು. ಬಾವಿ ಕರೆಯಿತು. ■